

Narodila jsem se se dvěma nohama.

Pamatuješ si to?

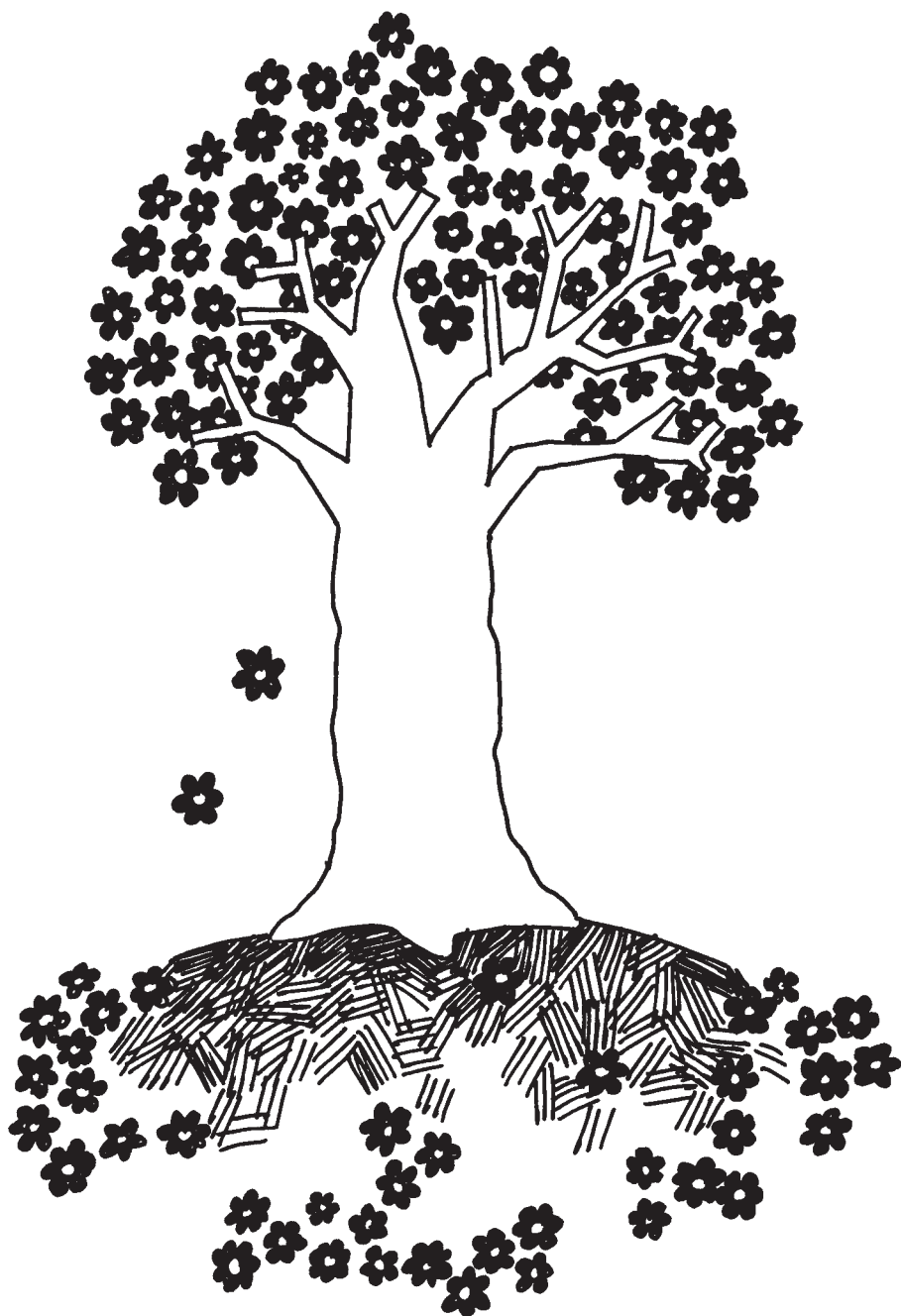
Obě jsem je mohla používat. Ale tu levou jsem zaměštnávala o trošku víc než tu pravou. Odrážela jsem se jí, když jsem se učila lézt po čtyřech. Skákala jsem na ní po dlažebních kostkách, to jsem měla blondáté copy. Vytáčela jsem piruety, to jsem ještě byla mladá a krásná. Za potlesku, to bych ráda zdůraznila.

Na levém koleni jsem měla tři jizvy, dvě z ježdění na kolečkových bruslích a jednu od toulavého psa. Pak mi lýtko postupně zestárlo. Kůže kolem kotníku ochabla a klouby na chodidle opuchly.

Byla to pěkná levá noha, dost jsem na ní lpěla. Teď její popel leží pod jabloní v zahradě. Pohřbili jsme ho tam na jaře. Vítr vál bílé květy na černou zem.

Taky bych tam jednou chtěla ležet pohřbená.

o u

Milá babičko Anno,

nikdy neumírej, prosím.

Maminka říkala, že každý musí umřít. I tvoje noha. Prý zkrátka zemřela o chvílku dřív než ty.

Ale nebude ti tvoje noha scházet? Nebudeš chtít za ní?

Když se Jan odstěhoval do Amsterdamu, taky jsem tam chtěla. Došla jsem až na nádraží. Dokonce jsem si v automatu koupila i jízdenku. Ovšem než přijel vlak do Amsterdamu, přišla máma.

Měla jsem strach, že se bude zlobit. Ale byla jen bledá a moc ráda, že mě vidí. To mě rozplakalo.

Objala mě a řekla: „Opravdu od nás chceš pryč, Anno?“

To jsem nechtěla. A ty určitě taky nechceš pod jabloň, vid'?

Určitě radši budeš chtít zůstat u nás. Já to taky chci.

Anna

Moje milá Aničko,

pod jabloní kvetou pomněnky, krásně a modře a přímo nad
mojí levou nohou.

Mojí levé noze se tedy daří dobře. Je pyšná na svou květinnou výzdobu.

Pravá noha je trochu unavená, protože teď musí sama nosit celou babičku. Ale doktor povídal, že si na to zvykne.

Já si zase musím zvyknout na novou nohu. Ne vždycky dělá, co by měla, a to mě trochu zlobí.

Kdyby ta nová noha líp poslouchala, tak by pravá noha ne-

*musela zastat celou tu práci sama. Takže nám třem prosím drž
palce, ano?*

*Na pomněnky a jabloňové květy zrovna svítí sluníčko. Kdo by
chtěl strom a květiny obdivovat zespoda, když to jde svrchu?*

Já tedy ne.

*Měj se krásně,
Tvoje babička*

Moje milá levá noho,

***jak se Ti tak beze mě daří? Bolí Tě odloučení tak jako
mě? Zblázním se, jestli mě nepřestaneš trápit.***

***Sotva spím. Včera v noci jsem si vzala prášky, co mi dal
doktor.***

***Povím malé Anně, co jsou to fantomové bolesti, až k ní
pojedu na návštěvu. Bude žasnout a mně to udělá radost.
To bude zase jednou jiný pocit.***

Milá babičko Bloomová,

maminka říkala, že nás přijedeš navštívit!

To je prima, už se hrozně moc těším.

*Přijed' prosím opravdu brzo a něco mi přivez. Nejlíp čoko-
ládu. Beník je prý moc tlustý, a tak už žádnou nedostáváme.
Já taky ne, a to jsem přitom docela hubená. Řekla bych, že
je to nefér.*

Anna Bloomová Barberová

Život není fér, tvrdí moje vnučka.

Na dvanáct let je docela chytrá, co?

Myslela jsem si, že život sice není fér k ostatním, ale ke mně ano. Myslela jsem si, že jsem se narodila pod šťastnou hvězdou.

Tak to jsem se asi spletla.

Moje milá levá noho,

existuje nějaké nebe pro ztracené končetiny? Hopsáš tam pod modrým nebem po zelené louce a možná sis našla pár kamarádů na hraní? Pár osamocených prstů na skákání, pravou ruku k objímání?

Vždycky je někdo třeba, to je jasné.

Až přijdu za Tebou, budeme spolu hopsat po stále zelených loukách. Ale teď ještě nesmím, slíbila jsem to své malé Anně.

Milá babi Bloomová,

jednou jsi říkala, že slib se musí dodržet, je to tak? Protože Jan mi slíbil, že bude psát. Ale nepíše. Jen jednou. A to bylo úplně na začátku. Myslím si, že je Jan hnusák a kluci jsou pitomí. Rozhodně se nikdy nevdám.

Mohla bych pak bydlet u tebe?

Těším se příští týden,
Anna